

Ezer arc

Csakis a rombusz-írás
miatt mondhatja

azt a fehér nyár, hogy ő
sem gyújtósnak, sem

pedig máglyának nem való
fa, melyen ellenségei

csontjait lobbanthatja lángra
az idő. Senki semmit sem

vés belé: a kérge maga
állítja ezt elő önmagából,

és magán tanúsítja
a reménytelenség geometriáját.

Ezer komor arc
a szélben, minden

rezdülésük föltárja
fonákjuk fehérségét.

^{1*} *Sibila Petlevski* jeles horvát költő, próza- és drámaíró, előadóművész, szerkesztő és műfordító, a Zágrábi Tudományegyetem Színház és Filmművészeti Karának egyetemi tanára, számos színháztörténeti és színházelméleti mű szerzője, a Horvát Tudományos és Művészeti Akadémia rendes tagja, a horvát PEN Club elnöke (2001-2005). Több rangos hazai és külföldi irodalmi díj és elismerés birtokosa. Műveit eddig több mint tíz nyelvre fordították le, angol nyelven is alkot. Eddig megjelent legfontosabb horvát nyelvű verseskötetei: *Kristali* (Kristályok, 1988), *Skok s mjesta* (Helybőluigrás, 1990), *Sto aleksandrijskih epigrama* (Száz alexandriai epigramma, 1993), *Koreografija patnje* (A szenvedés koreográfiája, 2002), *Spojena lica* (Egyesült arcok, 2006), *Prljavi od zemlje, pijani od zraka* (Föld sároz, levegő bódít, 2022). Az itt közölt három vers legutolsó kötetéből való, ennek rövid bevezetőjében ezt írja a költő: „Növényekkel suttagó vagyok. Költészetem librettó a varázsnövények suttagásához és a csend hangjainak hallgatása. E kötetben a növények a főszereplők. E tér az apokalipszis utáni tér is. Az volt, most is az, és ezután is az lesz.”

Pálmalevél

Kopják csúcsára
csavarodnak a belek, szablyák

vágják át a csomókat, az élet pedig
úgy suhan tova vissz irányba, hogy már

lehetetlen követni a szavak értelmét
a pálmalevelek kötetében,

– megszólal a szél: állíts meg –
s minden porforgatag megtorpan,

és minden mag szem elválik:
aztán apránként, szemenként a földre huppan,

majd a földön lábra lel
a futásához, üvöltésre a szájához

és szemre a búcsúhoz a szemtől,
mely mindezt békésen szemléli.

Álmában mosolygó

I.

Mutatóujjának ujjbegyét előbb
megnyalta, majd pedig a ritka

levegőégbe dőfte, hogy a szél
irányát meghatározza, aztán ennek bőre

hirtelen bíborszínű
árnyalatot öltött, jelezve, hogy hegyi

betegségtől szenved, mely akkor
hatalmasodott el Szókratészen,

midőn a korai alkony sápadt
színeibe burkolódzó csontfehér

csupasz gipszhegyen átkelve
emelkedett ki abból.

II.

Epidaurosz istenének
közbenjárására meggyógyulva, ám soha

sem támadva fel halottaiból,
Szókratészt átszállították

a világosság csodás birodalmába.
Hú társa a

megszállottságban a fekete
fügekoszorúval fölékesített

áldozati kecskebak volt, akit
húsevő bogyókkal dobáltak,

keresztülhajtották a városon
és a hegyről a tengerbe taszították.

III.

Földerül szikrázó sötét
lelke, mikor idegen csillagok

miriádjai közt találja magát,
vörös óriások ágának

csúcán, a hélium lángra
lobbanása előtti utolsó pillanatban.

Szókratész, az új isten
pohárnoka, az álmában mosolygó,

lelke az ajkán;
s az ezüst levélvágó

méhek keserű mézzel
tapasztják be száját.

Fordította: LUKÁCS ISTVÁN

